

FEKETE PÉTER

NYERŐGÉP ÉLETRE-HALÁLRA

3. rész

V. Hunor s Magor

Szeretnék bemutatni néhány más játékost is, talán érdekes lesz elolvasni a történetüket.

Hunort és Magort, az első két szereplőt azért választottam, mert bizonyosan nem alkoholisták. Mindketten tagjai a budapesti GA-nak. (GA: Gamblers Anonymus, Névtelen Szerencsejátékosok. Bővebben ld. megelőző számainkban a sorozat 1. és 2. részét - a szerk.) Egyikük „rulettes”, a másikuk „gépes”. Az interjú óta egyikük visszaesett, de azután visszajött a csoportba, és már több mint egy éve újból játégmentes. A másik szereplő nem esett vissza.

A "riporter" természetesen én magam vagyok. Hunor és Magor álnevek, a szokásainknak megfelelően.

Péter: Mióta nem játszotok?

Hunor: 31 napja

Magor: 8 hónapja

Péter: Hogyan álltok az alkohollal? Gyakran találkoztam azzal a jelenséggel, hogy bár nem alkoholista az illető játékos, az idők során aztán mégis kiderül, hogy korábban bizony komoly gondok voltak ezen a téren is, csak a játék mellett már nem maradt pénz inni...

Hunor: Soha nem okozott gondot, de egyszer-kétszer azért voltam már részeg. Ráadásul a véletlen úgy hozta, hogy pár éve vettem egy telket, amin szőlő is van, úgyhogy csinállok bort, pálinkát. Tudom kontrollálni az ivásomat.

Magor: Nem probléma, heti egy-két pohár bort iszom. Az igazsághoz tartozik, hogy amikor kb. egy hónapos nem játszó voltam, volt egy durva berúgásom, és párszor előtte is előfordult az életemben, úgyhogy én is sejtem, mit jelenthet a részegeskedés.

Péter: Nem zavar benneteket, hogy a csoportban többen is vagyunk, akik nemcsak játékosok, de alkoholisták is?

Hunor: Nem, egyáltalán nem zavaró.

Magor: Én még hálás is vagyok ezért, mert valamikor régen dolgoztam egy pszichiátriai osztályon mint segédápoló, és az ottani hangulat, meg a saját gögöm miatt kialakult bennem egy felsőbbbségi érzés az alkoholistákkal és főként a drogosokkal szemben. Amióta tudom, hogy én is szenvedélybeteg vagyok és járok a csoportba, mindez megszűnt.

Péter: Hogy kezdődött a játék?

Hunor: Fiatalon kikerültem nyugatra (akkor 22 éves voltam, most 42 vagyok), nem volt sem munkám, sem munkaengedélyem, ezért aztán azt találtam ki, hogy majd megélek a rulettből. Itthon előtte olvastam egy-két szépirodalmi könyvet, ami a szerencsejátékról, a dzsentrivilágról szól, például Kellér Andor híres könyvét, sőt néhányat ki is vittem magammal. Úgyhogy valamiképp rá is hangolódtam erre a döntésre. Mikor először elmentem a kaszinóba, 100 márka volt nálam. Elsőre nyertem, de már ekkor, a legelső alkalommal is pénz nélkül mentem haza. Még a legelején azért előfordult néhányszor, hogy óriási erőfeszítéssel ugyan, de pénzzel a zsebemben tudtam elhagyni a kaszinót, de ezeket a

pénzeket is visszabuktam 2-3 napon belül. Vagyis már az elejétől visszahordtam a nyereményt, bármennyi is volt az. A legnagyobb nyereményem 60 ezer márka volt, pár nap alatt azt is visszavitettem a kaszinóba. Egyszer – ez már Pesten történt – rövid idő alatt annyi pénzt nyertem, hogy vehettem volna rajta egy használt Masserati-t. (Olasz nosztalgia luxusautó – F.P.) Felhívtam a barátnőmet a munkahelyén, hogy jöjjön gyorsan, fontos dolog van. Mire odaért, visszabuktam az összes pénzt. Azzal a gondolattal, hogy nyerek neki is egy autót ...

Magor: 1990-91 körül kezdődött. Elkísértem egy barátomat egy játékterembe. Bedobtam néhány húszast. Vissza-visszajárogattam időt tölteni. Vidéken laktam, és éjszaka dolgoztam – ez volt a segédápolós időszak. Sokszor nem mentem haza reggel, hanem mozikban, játéktermekben töltöttem a napot.

Péter: Nem lettél álmos estére, mikor a munka kezdődött?

Magor: Naná, hogy álmos lettem. Rengeteg kávét ittam, és éjszaka sutyiban mindig lehetett aludni egy kicsit a kórházban.

Péter: Mennyi idő után lettél függő?

Magor: Maximum egy évig tudtam kontrollálni a játékomat, utána már nem nagyon. Menthetetlenül játékbeteg lettem. 20-21 éves koromban kezdtem játszani, most 31 vagyok. Ja és még valami: gépfüggő, magyarul „automatás” vagyok.

Péter: Mi volt a legrosszabb élmény a játék során?

Hunor: Rengeteg borzasztó élmény volt, nehéz egyet kiemelni. Talán azt az esetet említeném meg, amikor a rólam mit sem sejtő rokkant nagybátyám rám bízta a házának az eladását, és én eljátszottam a pénzt, ami egyébként 1,8 millió Ft volt...Persze ez nem mostanában, hanem 93-ban történt.

Magor: Én, ha lehet, akkor nem az esemény, hanem az érzés kategóriában fogalmaznám meg a legrosszabb élményt, ami természetesen nem egy alkalom, hanem sok-sok eset. A végén már mindannyiszor ez ismétlődött: Ülök a gép előtt, már az utolsó forintjaimat játszom el. Hazamenni nem merek, kölcsönkérni nincs kitől, nemritkán 15-20 óra játék van mögöttem. Fázom (sokszor még akkor is, ha egyébként meleg van), és minden sejtemet átjárja az az istenverte érzés, hogy már megint (illetve még mindig) itt vagyok ...

Péter: Magyarán azt állítod, hogy nem is a következmények a legrosszabbak, hanem ez az érzés a pénz elfogyása előtt?

Magor: Amikor már a „következményekről” van szó, ez már inkább játszma: újabb fogadkozás, kölcsönkérés, alku a rokonokkal.

Hunor: Hasonló érzések sokszor lejátszódnak bennem is, de a végére annyira kifáradtam-kifakultam a sokévi játékban, hogy már érezni is csak nagyon tompán tudtam. Talán már a bosszankodás sem ment igazán. Valahogy belefásultam mindenbe, felőrölt a játék, az örökös hazudozás, kölcsönkéregetés, tűzoltás. Elvesztek belőlem az érzések. Kilúgozódtam a játékcirkuszban.

Péter: Szeretném, ha mesélnétek arról egy kicsit, hogyan hatott a játék a kapcsolataitokra!

Hunor: Abszolút megbízhatatlan lettem, ezért a rokonság nagyon gyanakvóvá vált velem szemben. Az első házasságom alatt annyi mindent rontott meg a játék, és engem annyira eltorzított, hogy lényegében ennek a következtében váltunk el. A testvéremmel teljesen megromlott a kapcsolatom. (Őt is becsaptam, „levettem” pénzzel.) Talán évi kétszer, ha találkozunk. Megbízhatatlannak tart. Azokban a korszakokban, amikor játszom, szinte teljesen elmagányosodom. Ilyenkor még egy kávéra sincs pénzem, és nem is nagyon vágyódom társaságra. Minden percben a játék körül forog az agyam. Azonban amikor nem játszom, olyankor normális társasági lényé változom.

Az az igazság, hogy nagyon sok kapcsolat, társaság úszott el a játék miatt.

Péter: Most, hogy erről beszélsz, elég keserűnek tűnsz. Sokszor abbahagyta?

Hunor: Sokszor. Három év volt a legnagyobb szünet. De most optimista vagyok. GA-ba járva más még az abbahagyás – szüneteltetés élménye is.

Péter: Most van párkapcsolatod?

Hunor: Van egy régóta tartó élettársi kapcsolatom. Most nehéz szakaszban vagyok: naponta telefonálgatnak a hitelezők, rohangálok munkák után, szóval nem tudni, hogy mit hoz a közeli jövő. Pláne a távoli ...

Péter: Kedves Magor, most téged kérdeznék a kapcsolataidról!

Magor: Mélyebb baráti kapcsolatom nagyon kevés volt. Maximalista voltam: mindent, vagy semmit! Haverjaim se igen voltak. Langyos dolognak tartottam volna. A párkapcsolathoz is hasonlóan álltam hozzá, bár ott azért belebonyolódtam egy-két komolytalan kalandba. (Azt figyeltem meg, hogy a játékosok között nagyon gyakori a kapcsolatban hűség típus – F.P.) Egy időben kifejezetten „játszottam” a nőekkel is. Ha sikerült őket magamba bonyolítanom, akkor „győztem”, és már nem is érdekeltek. Nem voltak egyenrangú párkapcsolataim: vagy a

másik fölébe kerekedtem, vagy rohángáltam nem elérhető csajok után. A mostani párkapcsolatom még aktív játékos koromban kezdődött. Ezt lányt kivételesen nem akartam manipulálni. Ő a játék alatt nagyon sokszor akart „megmenteni”. Talán azért tartott ki mellettem, mert az apja is szenvedélybeteg volt. (Nagyon gyakori képlet – F.P.)

Péter: Okozott-e feszültséget, változást a játék abbahagyása?

Magor: Főleg kezdetben volt sok a súrlódás. A játszás abbahagyása után is gyakorolta még az irányítói hozzáállást. Sokáig tartott, míg elfogadta, hogy nem ő az én megmentőm játékügyben. De végül felhagyott az oktató, irányító, dominálásra törekvő magatartással.

Péter: Hogyhogy?

Magor: Mikor már komolyan be voltam gyulladva a játék miatt, elkezdtem járni egy pszichiáternőhöz. Az élettársam a terápia alatt hívogatta őt, hogy engem kontrolláljon (járok-e, hogy haladok, stb.), és egy idő után valahogy elhitte ennek az orvosnőnek, hogy mind nekem, mind önmagának sokat segít, ha megbékél azzal a ténnyel, hogy nem az ő irányításával történik a gyógyulásom. Szép lassan kezdtem felnőni játékos kisfiúból egyenrangú férfivá, de ez nem ment simán. Sokat segített az, hogy az élettársam eljött a GA nyitott gyűléseire, ahol megvilágosodott számára, hogy igazából nem egy „gyenge” pasas vagyok, hanem egy olyan szenvedélybeteg, aki a GA segítségével és felépülési programjával képes befolyásolni a sorsát és jövőjét. Így aztán az élettársam feladta a dominanciát, amit addig gyakorolt felettem. Szerencsére az idő során anyám is feladta a megmentő-kioktató szerepet, bár néhányszor próbálkozott még, de már képes voltam leállítani őt.

Péter: Hogyan kerültetek a GA-ba, és hogy érzitek itt magatokat?

Hunor: Nekem 1995 körül már került kezembe angol nyelvű GA irodalom, de akkor úgy éreztem, hogy ez túlságosan „amerikai”, és nálunk biztos nem működne. Végül is egy pszichiáter főorvos hozott-küldött ide. Én tulajdonképpen már reményvesztett voltam, igazából nem hittem, hogy bármi segíthet rajtam. Most úgy vagyok, hogy csoda történt, de babonából még félek elhinni ... Tudom, hogy ez furcsán hangzik, de igaz. Minden gyűlést várok, már fél órával előtte itt vagyok. Húsz év küszködés, szenvedés, magamba fordulás, tompaság után a GA meghozta a megváltást. De félek, nehogy véget érjen ez a felszabadultság! Számomra a „csak a mai nap nem játszom” egy gordiuszi csomó átvágását jelentette. Új perspektívák keletkeztek, hiszen mindig is jó pénzkeresőnek számítottam, és most először van arra remény, hogy meg is tudom tartani a pénzeimet.

Péter: Úgy tudom, visszaestél az első GA gyűlésed után.

Hunor: Igen. Bár a régiekhez képest a veszteség összege elenyésző volt, de a visszaesés iszonyúan megviselt. A negatív érzelmek intenzitása olyan erős volt, mint 18-20 évvel ezelőtt,

amikor még nagyon fejbevágtott egy-egy vesztes. Borzalmas hétvégét okozott.

Péter: Megfordult a fejedben, hogy nem jössz vissza a csoportba?

Hunor: Nem.

Péter: Nehéz volt visszajönni?

Hunor: Nem igazán. A visszaesés nyomasztó súlyát feloldotta a GA gyűlés. Megkönnyebbültem, hogy elmondhattam, s a csoport ezt megértéssel fogadta. Nagy dolog volt, hogy nem tagadtam le! A „rég” életében egy visszaesés után automatikusan következett a tagadás. Amióta visszaestem és visszajöttem, azóta érzem itt igazán otthon magamat ...

Péter: Kedves Magor, Te hogy kerültél a GA-ba?

Magor: Nagyon sokáig küzdöttem a GA csoportba járás gondolata ellen. Holott a pszichiáterem már a legelső találkozáskor javasolta. Az segített leginkább, hogy ez a pszichiáterem semmit sem erőltetett. Azt mondta, hogy felőle akár játszhatok is, az én döntésem. Így nagyon nehéz lett volna őt manipulálni. Kifogta a szelet a vitorlából. Megmondta azt is, hogy egyetlen „módszer” dicsekedhet igazi eredményekkel, évek óta nem játszó játékosokkal: a Gamblers Anonymus. Kb. fél évig ellenálltam, ami idő alatt kétszer visszaestem, úgy látszik erre volt szükségem ahhoz, hogy bebizonyítsam magamnak, hogy tehetetlen vagyok a játékkal szemben, és hogy nem egy konkrét ok vagy személy miatt játszom, hanem azért, mert ez a betegségem. Ezeket a visszaeséseket ugyanis már tényleg nem lehetett kire-mire rákenni.

Péter: Milyen érzésekkel jöttél az első gyűlésre?

Magor: Megtéréssel, megadással-feladással. Kicsit szorongtam, hogy mi lesz, hogy lesz, de már az első gyűlésen azt éreztem, hogy sikerült letennem az eddig cipelt terheket.

Péter: És azóta hogy érzed magad?

Magor: Hálás vagyok, hogy „hazataláltam”, s hogy az első gyűlés óta nem „kellett” játszanom.

Péter: Ennek a könyvnek legfőbb célközönsége a még aktívan játszó játékosok. Mit üzentek nekik?

Hunor: Sokkal egyszerűbb volt eljönni, és beépülni a csoportba, mint azt vártam. Volt bennem hitetlenség, hogy a GA is csak egy megoldást nem hozó, alibi intézmény. De elmúlt ez a hitetlenség!

Magor: Megdöbbentő volt, hogy sokkal kisebb erőfeszítés járni a gyűlésekre, mint amennyi energiát elvitt a problémám tagadása!

Péter: Ennél jobb végszót kitalálni sem lehetne! Köszönöm az őszinte válaszaitokat.

VI. Mike

Mike e sorok írásakor az „én” betegem. Ez úgy értendő, hogy természetesen van saját kezelőorvosa, aki ellenőrzi és irányítja a felépülését, hozzám olyan értelemben tartozik, hogy tagja az általam vezetett játékbeteg-csoportnak.

Amikor a csoportomba kerül valaki, akkor az első feladata az, hogy kitöltse a GA húsz kérdéses tesztjét, és hogy az „igennel” megválaszolt kérdéseket részletesen, példákkal illusztrálva is kifejtse, írásban. Ezzel készítem elő az Első Lépést, illetve a betegségbelátást. Ezt a feladatot komolyan veszem, ennek következtében a klienseim is komolyan veszik.

„Mike” természetesen álnév, az én javaslatomat elfogadva lett ez a beteg neve. Az alábbi írásbeli feladat néhány napi ittlét alatt készült, és azért választottam, mert rendkívül jól rávilágít a betegség lényegére. Mike természetesen hozzájárult a közléshez.

Nem szeretnék itt egy teljes anamnézist közölni, csak pár szót az előzményekről:

Mike játékbetegsége – szemmel láthatóan – előrehaladott állapotban van. Ő maga 47 éves, elvált, jelenleg lányával, két unokájával és a vejével él egy háztartásban.

Elmondása szerint 14 éve kezdődött a játéka. Kezdetben naponta játszott, kb. hat éve jellemző az, hogy amint pénzhez jut, azonnal „rohan” játszani. „Játékgépes” beteg.

Alkoholista is, problémás ivása 17 éves korában, 30 évvel ezelőtt kezdődött. Úgy érzi, hogy játékszenvedélye súlyosabb, mint az italozása: van, hogy egyáltalán nem költ italra játék előtt-közben: „hátha pont azon a pénzen nyerne”.

1989-ben vált el. Akkor még nem játszott, de a válásban szerepet játszott az ital, valamint az is, hogy akkoriban egyszerre két munkahelye volt: „soha nem volt otthon”.

Nagyon bízik a terápiában, és abban, hogy sikerül felépülnie. Jól motivált, együttműködőkész beteg.

És most következnek a tesztfeladatok.(Stilárisan és mondatszerkezetileg megőriztem az eredeti szöveg hangulatát, és csak ott változtattam, ahol a közérthetőség kedvéért feltétlenül szükséges volt – F. P.)

1. Játszottál-e a munkaidőd rovására?

Igen. A játékgépezés közben úgy elment az idő, hogy már nem volt idő bemenni dolgozni.

2. Előfordult-e valaha, hogy a játék miatt gondterheltté vált az otthoni életed?

Igen, mert állandóan csak a pénzt viszem hazulról, és kialakult a családom és köztem egy állandó veszekedés és gyűlölködés.

3. Érintette-e már a jó híredet a játék?

A jó híremet nem érintette, csak anyagilag, mert az idegenek nem törődtek velem, hogy játszom.

4. Éreztél-e valamikor lelkiismeret-furdalást a játék után?

Mindig érzek, mert ha nyerek, én azt is eljátszom, és olyan gép nem létezik, amelyik állandóan adna. Ha kiadja a legnagyobb nyereményt, én akkor is vesztes vagyok, mert visszadobom és tudom, hogy üres kézzel fogok távozni.

5. Játszottál-e valaha is azért, hogy kifizethesd az adósságaidat, illetve így oldjad meg az anyagi nehézségeidet?

Igen. Például van egy nagyobb tartozásom, és megkaptam a fizetést. De nem hogy a tartozást törleszteném, vagy egy részét, hanem még azt is eljátszom, mert nyerni akarok. Pedig ismerem magam, vagyis, hogy nyertesem soha nem megyek el.

6. *Gátolt-e a játék a törekvéseidben, és abban, hogy hatékony legyél?*

Igen. Lett volna otthon is sok munkám, vagy elintéznivalóm, de én elmentem a játékterembe és rögtön játszottam is.

7. *Vesztés után érezted-e azt, hogy minél előbb vissza kell menned, és vissza kell nyerned azt, amit elvesztettél?*

Mindig az van, hogy vesztes után vissza kell mennem, mert olyankor meg vagyok győződve arról, hogy vissza fogom nyerni az elvesztett pénzt. Ha nem tudok visszamenni játszani, napokig rosszul vagyok. Meg vagyok győződve, hogy nem sok pénz kellett volna, hogy nyerjek, és olyankor nem gondolok arra, hogy én úgyis visszadobnám, mintha az ablakon szórnám ki. Ilyenkor töröm a fejem, honnan lehetne pénzt szerezni, és legtöbbször sajnos tudok is szerezni, és aztán csinálom magamnak a kárt.

8. *A nyérést követően éreztél-e erős késztetést arra, hogy minél előbb visszatérj, és még többet nyerj?*

A nyérésemnél meg fordítva vagyok, és el sem akarok menni. Volt olyan eset is, amikor zárórakor nyertem egy nagyobbat, és nem hogy hazavittem volna a nyereményemet, hanem szaladtam a másik játékterembe. Volt, hogy még ott is tovább nyertem, de ilyenkor föltettem a tétet a legnagyobbra ... egy pillanat alatt el lehet játszani az egészet.

9. *Gyakran előfordul-e, hogy eljátszod az utolsó filléredet is?*

Én mindig az utolsó filléremig játszom. Ha csak néha-néha játszánám el, nem is zavarna /.../ De az a baj, hogy ilyenkor még kérek kölcsönt is.

10. *Kértél-e valaha kölcsön azért, hogy játszhass?*

Rengetegszer kértem kölcsön játékra, és ha belegondolok, majdnem mindig tudok pénzt szerezni, sajnos. Ha nem adnának, nagyon meg lennék sértve, pedig ha jól belegondolok, jól tennék, ha nem adnának. Nagyon hirtelen tudok megharagudni, de aztán ez ugyanolyan gyorsan el is múlik. Sajnos adnak kölcsönt, mert tudják, hogy visszakapják. Régen rengeteg szívességet tettem kölcsönökért, és nem is tudta mindenki, hogy a pénz a játékgépre kellett.

11. Adtál-e már el bármit azért, hogy legyen pénzed játszani?

Rengeteg mindent eladtam, hogy játszani tudjak. Pl. két hónapos videót 30 darab kazettával, 12 ezer forintért. A pénz nem tartott tovább fél óránál. Tévét is eladtam 15 ezerért. Jótállásos mosógépet, bőrdzsekit, cipőt, meg amit csak lehetett. Még gyűrűket is. Szóval mindent, amiből pénzt lehetett csinálni.

12. Előfordult-e, hogy a mindennapi kiadások rovására szerettél volna „félretenni a játékra”?

Én mindig a mindennapi kiadások rovására játszom, mert mindig vesztesen távozom. Így félretenni sem kell. Úgy érzem, ha tudnék félretenni /spórolni/ akkor nem is lennék játékos.

13. Megtörtént-e, hogy a játék miatt nem törődöttél megfelelően önmagaddal, vagy a családdoddal?

Sokszor megtörtént. Ha pénz van nálam, legelső a játék. Nem tudok olyankor másra gondolni. Sem a családomra, sem magamra. Minden megszűnik körülöttem, nem hallok, nem látok mást, csak a gépek villogását és a játékot. Teljességgel kikapcsolok, körülöttem minden más megszűnik létezni. Nem érdekel, hogy utána marad-e pénzem, vagy lesz-e ennem, és hogy a családomnak lesz-e pénze. Ha valamit én megígérek, azt be szoktam tartani, de már a boltba sem mernek leküldeni, mert több az esély, hogy eljátszom a gyerek pelenkájára való pénzt is. Van két fiú unokám, tiszta szívből szeretem őket, de nem biztos, hogy lenne pelenkájuk, ha én venném.

Sajnos ilyenkor azt mondtam magamnak, hogy csak azért játszottam, hogy még csokit is tudjak venni nekik. Persze ez csak egy kifogás, így próbálom magam meggyőzni. Ilyenkor aztán nem érdekel senki és semmi, legszívesebben meghalnék, úgy szégyellem magam, de mégis csinálom. Ha nincs nálam pénz, akkor csak nézem, de egy idő után ez is majdnem olyan, mintha én játszanék. Például egyszer éjszakás voltam, és csak pár percig akartam nézni, mert ment a buszom... Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy egy óra is eltelt.

14. Játszottál-e valaha hosszabb ideig annál, mint ameddig tervezted?

Sokszor. Több pénzt költöttem el, mint amennyit eredetileg akartam, aztán meg elkéstem a munkából. Nagyon sokszor lekéstem a buszt, és sok megbeszélte találkozót is lekéstem ezért. Pedig be akartam tartani, amit ígértem, de szinte akkor szoktam „felébredni”, mikor már egy fillérem sincsen.

15. Játszottál-e valaha is azért, hogy így menekülj el az aggodalmaid és a gondjaid elől?

Igen. Azért játszottam, hogy nyerjek, és ebből adjak a családomnak is. Pedig ha így átgondolom, csak a gép nyer. Úgy tudnék nyerni, ha bedobnék egy ezrest, és ötvenezret kiszednék. De ha megnyerném, mindjárt játszanék tovább... Szerintem ez az emberi kapzsiságra és a gyöngé akaratra épül, itt csak az nyer, aki nem játszik. Ha valaki bedob a gépbe 20 ezer forintot és nyer ötezret, akkor se nyer, csak úgy, ha azonnal kiveszi, és elmegy onnan. De mindig a gép nyer.

16. Tettél-e már valami törvénytörtőt, vagy fontolgattad-e, hogy teszel azért, hogy így szerezzél pénzt a játékra?

Igen. Mindkettő előfordult. Például mázsaszám adtuk el a vállalat áruját, illetve nem azt az árut adtuk ki, ami a számlán szerepel. Visszáruval is csaltunk: volt, hogy papíron létezett ugyan visszáru, de valóságban nem ... Ez örült sok pénzt hozott. Mások például autót vettek ezekből a pénzekből, én meg a gépbe szórtam. Soha nem volt elég a pénz.

17. Zavarta-e valaha a játék az alvásodat?

Igen. Legtöbbször olyan állapotba kerültem, hogy az öngyilkosságot fontolgattam. Nem érdekelt semmi. Csak forgolódtam az ágyban, és zakatolt az agyam. Megfogadtam magamnak, hogy többet nem játszom, de soha nem tartottam be.

Volt olyan is, hogy az építkezésen rám bízott anyagpénzt eljátszottam. Egy szemet sem tudtam aludni, törtem a fejem, honnan szerezzek reggel pénzt. Végül sikerült, de nagyon megdolgoztam érte. Olyan is volt, hogy éjjel-nappal dolgoztam, mégis az első utam a játékhoz vezetett. Ilyenkor még csak nem is iszom, mert az van bennem, hátha pont az italra elfogyó pénzen nyerek.

18. A veszekedések, csalódások vagy feszültségek arra készítetnek-e téged, hogy játssz?

Tudom, hogy ez csak kifogás, de muszáj volt játszani, ha a lányommal összevesztünk, vagy ha valami nem úgy sikerült, ahogyan szerettem volna.

Mindig azt hittem, hogy megnyugtat, ha játszom, pedig akik ismernek, azok azt mondják, hogy teljesen megváltozom, egész más leszek, mintha nem is én lennék. Olyan vagyok, mint aki hipnotizálva van, és akkor ébredek csak, amikor a gép megáll. Ebből rengeteg veszekedésem és csalódásom volt a családommal és a munkahelyemen egyaránt. De sajnos egyedül ezen változtatni nem tudtam, pedig igazán akartam, de mindig csak az ígéret maradt.

19. Érezted-e már, hogy bármi jót, ami csak ért, játékkal kellene megünnepelned?

Volt ilyen. Egyszer felhívtam a rég nem látott húgomékat, akik kérdezték, hogy miből élek. Hamar küldtek is 5000 forintot. Pár óra múlva a pénzből semmi sem volt meg, mind eljátszottam, és még egy fröccsöt se ittam. Ott álltam megint egy fillér nélkül. De az ebben a legszomorúbb, hogy még csak fel sem hívtam őket utána. Mert elsüllyedtem volna szégyenembe'. Egy köszönömöt megérdemelték volna. Ha rágondolok, iszonyúan fáj az egész. A húgom szeretne bemutatni már a családjának, de én meg jól levizsgáztam, de hát mindig ennyire hülye vagyok. De föl fogom hívni, és el fogom neki mondani, hogy mi történt, még akkor is, ha ez rosszul fog esni neki ...

20. Gondoltál-e már arra, hogy tönkremehetsz a játék következtében?

Gondoltam. De soha nem tudtam megállni, hogy ne játsszak. Pedig rengetegszer megígértem. De nem tudtam betartani, és csökkenteni se voltam képes a játékot.

Ha nincs lányom, már rég eladtam volna az otthonomat.